

RESUM DEL LLIBRE DE TEXT D'UN CURS DE MIRACLES

AUTOR DEL RESUM: MARC GENESTAR

CAPÍTOL 30

EL NOU COMENÇAMENT

Introducció

¹ Ara sabem quina és la meta, però fan falta mètodes específics per arribar-hi. Ara te regeixes per idees, però necessites regles per regir la teva vida. Necessitem convertir les idees en hàbits que estiguin a la teva disposició en cas de necessitat.

1. Regles per prendre decisions

¹ Si adoptes una perspectiva correcta al despertar, hauràs guanyat ja un gran avantatge. Si experimentes gran resistència i veus que la resolució flaqueja, és que encara no estàs llest. *No lluitis contra tu mateix*. Intenta tenir el dia que desitges.

² Per això **comença** amb la següent declaració: **“Avui no prendré cap decisió pel meu compte”**. No siguis el jutge del que s’ha de fer. No jutgis les situacions en les que te creguis cridat a prendre una decisió.

³ Al principi, atès que encara aprens a escoltar, pots estar confús entre el que hauries de fer i el que vas a fer.

⁴ Sempre que puguis, al llarg del dia, repeteix-te a tu mateix quin tipus de dia t’agradaria tenir, els sentiments que vols tenir o el que vols experimentar, i digues: **“Si no prenc cap decisió pel meu compte, aquest serà de dia de dia que se’m concedirà”**.

⁴ Amb aquests procediments s’evita que sorgeixi oposició i te deixes guiar sense por.

⁵⁻⁶ Però si ja has jutjat per endavant...(Veure llibre de Text)

⁷⁻⁸⁻⁹⁻¹⁰⁻¹¹⁻¹² Si creus que tu has de fer les preguntes i contestar-les...(Veure llibre de Text)

¹³ Si vols que el dia transcorri feliçment procura que la infelicitat no es presenti en primer lloc. Per això aplica aquestes regles.

¹⁴ Recorda que no has de prendre cap decisió pel teu compte. Però tu no pots prendre decisions pel teu compte. La qüestió, en realitat, és amb qui elegeixes prendre les decisions. O les prens amb ídols, o bé, amb Déu.

¹⁵ El teu dia no transcorre a l’atzar. El tipus de dia te ve donat pel tipus d’“amic” a qui acudeixes.

¹⁶ No pot passar res sense un tipus d'unió: o escoltes al teu ego o estàs amb l'Esperit Sant. Les decisions produeixen resultats *precisament* perquè les prens conjuntament. El dia que vols tenir l'ofereixes al món i reforces el domini del teu conseller en el món.

¹⁷ Solament es necessiten dos i s'han d'haver unit i posar-se d'acord abans de poder prendre una decisió. Això és la llei bàsica que atorga poder a totes les decisions.

2. El lliure arbitri

¹ L'Esperit Sant coneix quina és la teva voluntat. Ell parla per tu. A través d'Ell pots fer la Voluntat de Déu. El Cel representa la teva voluntat. Els Pensaments de Déu i tota espira de vida han sigut creats amb el teu consentiment i amb la teva benedicció.

² Fer la teva voluntat és meravellós! Doncs això és llibertat. Al fer la teva voluntat seràs lliure. Déu s'uneix a la teva voluntat. Oposar-te a Ell és anar en contra de tu mateix.

³ La teva voluntat no té límits, ja que aquesta és la teva voluntat. Tot allò creat t'està agraït, doncs va néixer gràcies a la teva voluntat.

⁴ Si tu fossis un presoner, Déu Mateix no podria ser lliure. El que te va fer co-creador de l'univers juntament amb Ell no vol empresonar-te. Tu no pots ser lliure estant separat d'Aquell, la Voluntat del Qual comparteixes.

⁵ Déu vol que salvís el món, doncs a través de la teva pròpia salvació el món sana. Quan vas decidir veure el teu germà com amic, vas perdonar a Déu.

3. Més enllà de tot ídol

¹ Els ídols són limitats, però la teva voluntat és il·limitada. Quan vols quelcom limitat, no tens necessitat de tot, només d'un bocí, i això sempre te deixarà insatisfet.

² Els ídols són formes. Cap forma pot concedir-te el regal que busques. Quan decideixes la forma que ha de tenir allò que cerques, deixes d'entendre el teu propòsit.

³ Darrere de la recerca de tot ídol jeu l'anhel de compleció, però allò ple no té forma, és il·limitat. Cerca la plenitud més enllà dels límits que tu mateix t'has imposat.

⁴ La teva voluntat és estar complet i aquesta és també la Voluntat de Déu. La creació no dóna a cap persona, ni a cap cosa separada, el poder de completar al Fill de Déu.

⁵ La teva funció és aconseguir la compleció, però no necessites buscar-la. Quina necessitat tens d'ídols per ser qui ets? Ser més ple que ple no té sentit.

⁶ Allò que Déu no coneix no existeix. Els pensaments no neixen ni moren. Comparteixen els atributs del seu creador. Els teus pensaments estan en la teva ment, tal com tu estàs en la ment del teu Creador. No hi ha separació en allò que existeix dintre de la Ment de Déu.

7 Els pensaments sembla que van i vénen, però això solament significa que unes vegades ets conscient d'ells i altres no. El Pensament que Déu abriga de tu sempre serà igual encara que l'hagis oblidat.

8-9 Els Pensaments de Déu no canvien. Només esperen que se'ls doni la benvinguda i se'ls recordin. El Pensament que Déu abriga de tu és com una estrella immutable i eterna. Però els que estan fora del Cel i van a la recerca d'ídols no saben que està allà.

11 El Pensament que Déu abriga de tu està en tu. La teva realitat o bé és un ídol, o bé el Pensament que Déu abriga de tu. Els ídols pretenen mantenir amagat allò que tu ets de la teva pròpia ment. L'estrella segueix brillant, però tu no ets conscient de la teva realitat.

4. La veritat que jeu darrere de les il·lusions

1 Ataques allò que no te satisfà, i així no te n'adones que ho vas inventar tu. L'únic que ataquen són les il·lusions que empres per omplir l'encletxa que creus que existeix entre la veritat i tu. Però la veritat que jeu darrere d'il·lusions és ermosa, serena i dolça.

2 Els déus que has inventat són com jocs infantils enormes que te fan por. El nen té por quan veu que una caixa de sorpreses s'obre i dins d'ella surt un cap.

3 Però quan el nen se n'adona que els seus jocs són inofensius se'n riu. Les joguines sembla que no respecten les normes que el nen els has volgut imposar, però no són cap amenaça per a ell.

4 La realitat obeeix les lleis de Déu, no les que tu has inventat. Les teves il·lusions són com joguines. No te'n penedeixis de la seva pèrdua. Les il·lusions no s'han d'apreciar ni atacar. S'han de considerar com a joguines infantils, sense cap significat.

5 Les aparences enganen *precisament* perquè són aparences i no la veritat. L'únic que fan és alterar la realitat i produeixen temor, degut a què amaguen la veritat. L'atac té el poder de fer creure que les il·lusions són reals. Aquest és el teu gran error.

6 Les aparences només enganen la ment que vol ser enganada. Però tu pots prendre una decisió molt senzilla que te situarà sempre més enllà de l'engany: **que no desitges allò que creus que un ídol te pot donar**. I així t'has alliberat dels ídols i ets lliure.

7 La salvació és un somni feliç: perdonar els errors que ningú ha fet; passar per alt allò que no existeix; no veure les il·lusions com si fossin reals; permetre que es faci la teva voluntat i que se t'alliberi dels somnis del passat; i acceptar la Voluntat de Déu com la teva.

8 Arribat a aquest punt, el somni de separació comença a esvair-se i a desaparèixer. El somni de perdó substitueix la por i el Fill de Déu s'allibera, i simplement se'l restaura a allò que ell és. Així el pla de Déu per a la salvació és el mitjà a través del qual Déu es dona a Sí Mateix el Seu Fill.

5. L'únic propòsit

¹ El món real és l'estat mental en el qual l'únic propòsit és perdonar. Aquí el perdó ocupa el lloc dels ídols. Aquí hi ha el desig de voler comprendre totes les coses creades tal com són. Les coses primer han de ser perdonades, i després compreses.

² En el món real, atacar és perdre. En ell ja no es desitgen ídols i se comprèn que la culpabilitat és l'única causa de tot dolor. Ja no es desitja el sofriment ni la mort. Ara el món és un lloc on l'esperança de ser feliç pot ser omplerta.

³ En aquest estat de consciència el Cel encara no es recorda totalment, doncs el propòsit del perdó encara necessita aconseguir-se. Però tothom està segur que anirà més enllà del perdó i que només seguirà aquí fins que aquest es perfeccioni en ell.

³ I així se sent feliç de poder esperar que totes les mans s'hagin unit i tots els cors estiguin llestos per enlairar-se i anar amb ell. I amb aquest pas es transcendeix el perdó.

⁴ El pas final el dona Déu. Ningú que no es trobi en el Cel pot entendre això. Fins i tot el món real té un propòsit que es troba per sota de la creació i l'eternitat. Però la por ha desaparegut i aquí estàs llest per a ser qui ets.

⁵ El món real és un estat en el que la ment ha après quan fàcilment desapareixen els ídols, que tot i que encara es perceben, ja no es desitgen més.

⁶ D'aquesta manera és com el propòsit del món real accedeix amb dolçor a la teva consciència i reemplaça l'objectiu de pecat i de culpabilitat. I el perdó purifica tot allò que s'interposava entre la imatge de tu mateix i allò que realment ets.

⁷ Quan dos o més germans comparteixen un mateix propòsit en el món de la por ja es troben en el portal del món real. Potser que encara mirin enrere i pensin que veuen un ídol que desitgen, però la seva trajectòria ja ha sigut fixada cap a la realitat.

⁷ Doncs quan es van donar la mà, van agafar la mà de Crist. Així la cara de Crist i el seu Amor es veu abans de poder recordar el Pare. Abans de recordar al Creador, ha d'aflorar el coneixement que Crist i tu sou el mateix, que sou un.

⁸ La gratitud de Crist cap a tu és immensa, doncs li has permès alliberar-se de les seves cadenes per a què junts agafeu el camí del Cel. ⁹ Renuncia al món sense actitud de sacrifici. Aquí un moment de satisfacció es paga amb molt de sofriment, però el goig no costa res.

¹⁰ No miris enrere, excepte amb honestedat. Quan un ídol te tempti pensa que sols te pot oferir el regal de la culpabilitat. Mira només cap endavant, amb confiança i amb el cor feliç i no bategant amb por. ¹¹ La Voluntat de Déu resideix per sempre en aquells, les mans dels quals estan unides.

6. La justificació del perdó

¹ La ira mai no està justificada. L'atac no té raó de ser. Amb això es comença a fugir de la por i així és com ho aconseguirà. Amb això se intercanvien els somnis de terror pel món real. No se't demana que perdonis allà on l'atac estaria justificat.

² El perdó, sempre està justificat. La salvació te demana que responguis adequadament a allò que és fals. El perdó és la resposta assenyada davant qualsevol aflicció basada en un error que és una petició d'ajuda, doncs evites que els teus drets siguin sacrificats.

³ Si creus que el perdó és un regal no merescut reforces la culpabilitat que vols "perdonar". El perdó que no està justificat és un atac. El món perdona, però no oblida que s'ha pecat.

⁴ El perdó fals origina culpabilitat i temor a Déu. Però si consideres que el teu germà és digne de perdó, tu també ho ets.

⁵ Tot perdó que es considera merescut, sana, ja que atorga el miracle de passar per alt les il·lusions. I així aprens que tu també has d'haver sigut perdonat.

⁶ Si creus que algunes classes de malalties i desgràcies no es poden sanar amb el perdó desitges la idolatria.

⁶ Si penses que algunes aparences són més difícils de passar per alt que unes altres, creus que el perdó té límits i t'alliberaràs de la culpabilitat solament en part. Això significa que el perdó que et concedeixes a tu mateix i el que concedeixes als altres és fals.

⁷ O bé el miracle ho cura tot o no cura res. Si s'hagués d'excloure una sola aparença de la curació hi hauria una il·lusió que formaria part de la veritat

⁷ Si no perdones al Fill de Déu completament conservaràs una imatge de tu mateix fragmentada i seguiràs tenint por de mirar en el teu interior. La salvació descansa en la fe que totes les classes de culpabilitat es poden perdonar.

⁸ Contempla al teu germà amb el desig de veure'l tal com és. I no excloguis cap part d'ell del teu desig que se curi. Curar és fer íntegre. No hi ha cap forma de malaltia que un miracle no pugui curar.

⁹ El Fill de Déu és perfecte i en la seva glòria veuràs la teva. Reconeix que mereix alliberar-se de totes les conseqüències i manifestacions de la culpabilitat. (Oració. Consultar llibre de Text)

¹⁰ És fàcil passar per alt els errors als quals no els atribueixes efectes, però no perdonaràs a aquells que tinguin el poder de convertir al Fill de Déu en un ídol, ja que en aquest cas s'haurà convertit per a tu en un signe de mort.

7. La nova interpretació

¹ Si el significat d'alguna cosa canvia constantment, això no pot ser veritat. L'Esperit Sant veu en el món un sol propòsit etern i immutable. Cap situació pot alterar aquest objectiu, sinó que ha d'estar d'acord amb ell.

¹ Tu afegeixes a cada minut nous elements al guió que tu escrius. ² Els teus guions reflecteixen els teus plans de com hauria de transcórrer el dia. I contínuament afegeixes nous judicis sobre aquesta experiència. Així no dones cap significat.

³ Si a cada esdeveniment se li atorga un significat diferent, cadascun d'ells ha de tenir un propòsit diferent. ⁴ Abrigar un propòsit comú és l'únic mitjà per el qual la percepció es pugui estabilitzar. Si tot el que veus comparteix el mateix judici, no necessites jutjar.

⁵ Lliurar-te de jutjar descansa en tenir un propòsit unificat que puguis compartir amb tot el món. D'aquesta manera deixes d'atribuir diferents propòsits pel que guanya i pel que perd. Tenir un mateix propòsit posa fi a totes les idees de sacrifici.

⁶ Quan la comunicació emprà símbols que tenen el mateix significat, i que els dos podeu comprendre, se deixa de sacrificar el significat. Tot sacrifici és una pèrdua de poder comprendre la connexió que hi ha entre tots els esdeveniments.

⁶⁻⁷ Sense llum no es pot veure ni comprendre. Cap pensament de pèrdua, de separació, de soledat i d'incertesa té significat. La seva inseguretats genera temor. Només els somnis de perdó es poden compartir, doncs signifiquen el mateix per a tots dos.

8. La realitat immutable

¹ Les aparences enganen, però poden canviar. La realitat no canvia, és immutable. No engana en absolut. Això la distingeix de totes les aparences i formes. Si tu no pots veure més enllà de les aparences, t'estàs deixant enganar.

² En el teu germà resideix una immutabilitat, però es veu ennuvolada per les teves idees canviants sobre ell. ³ Quan estableixes límits se't concedeix, però no pel Déu il·limitat.

⁴ No hi ha miracle que no se't pugui concedir si realment vols la curació. Quan escull allò que vols sanar, coartes la llibertat de concedir els Seus dons a Aquell que atorga tots els miracles. Quan el Fill de Déu cau en la temptació, nega la realitat.

⁵ Precisament perquè la realitat és immutable, existeix un miracle que sana totes les coses canviants i te les ofereix d'una forma que brinda felicitat. Se't concedirà poder veure el teu germà d'aquesta manera. Però no mentre vulguis que sigui d'una altra manera.

⁶ Accepta allò que el teu germà és. No hi ha falsa aparença que no desaparegui, si en el seu lloc demanes un miracle. No hi ha dolor del qual ell no es pugui alliberar, al desitjar que sigui el que és realment. Allò que ell aparenta ser és en realitat una imatge que tens de tu mateix. I conforme ell es sani, tu t'alliberaràs de la culpabilitat.